

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partitum Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

Varij Modi Divinum exercendi Divinum amorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

corpore verfaberis, actualiter amando Deum, veluti Angeli in
 celis, vel amore elicit, & elimpato.

Hucusque de actibus Divini amoris, agamus nunc de
 modis exercendi illum.

*Varij Modi Divinum exercendi
 Amorem.*

CAP. IX.

*De primo modo exercendi Divinum amorem
 per viam petitionis.*

Primo & præ reliquis omnibus, obtinendo puro ac
 sancto amore necessariū est, ut instanter & contritū
 illum postules à Deo, à quo est omnia datum optimum,
 & omne donum perfectum. Omnia siquidem dona *Jacob. 1.*
 omnes gratiæ, & in particulari hoc donum charitatis,
 quod est donum donorum, gratia gratiarum nullam aliā
 agnoscit causam, quam ipsū Deum.

S. Apostolus docet modum postulandi donum à Deo *1. Tim. 2.*
 his: *Per orationem, petitionem, obsecrationem.* Primum,
 per orationem, quæ est ascensio mentis in Deum: suble-
 vando se per considerationem æternitatis mansionum
 in cælis, ubi cælestes iocundantur, ab omni amore terreno
 remoti, ardent purâ flammâ Divini amoris. Secundò,
 per petitionem, cum omni humilitate & submissione,
 unam petere à Domino, hanc requirere, sanctum, vide-
 licet, & purum amorem. Tertio, per obsecrationem, quæ *S. August.*
 adjuvat petitionis in medio, ut, cum illum petas *in Soliloq.*
 merita Sanguinis Christi, ejusque sanctissimæ Marris.

Accedes igitur instar al cuius pauperuli & mendici,
 orbatus sancto amore, & quocunque alio spiritali
 bono & dono, propriis duntaxat repletus imperfectio-
 nibus & peccatis, ostiā mendicantibus per amplis-
 sima cælestis paradisi palatia, ab omnibus Angelis &
 electis Dei ad thronum usque sanctissimæ Trinitatis po-
 stulabis sanctum & purum amorem per Sanguinem
 Christi & gratiam Mariæ Virginis.

C 4

Pieca-

Precaberis cum S. Augustino : *Da, Domine, jubes, & jube quod vis. Fac me, Domine, sentiri affectum, quod sentio per intellectum.* Et cum Francisco : *Amore amoris tui moriar, qui amoris mei dignatus es mori.* Et cum S. Hieronimo : *Amorem tui solum cum gratia mihi dones, & dives sum satis, nec aliud quicquam ultra posco.*

Verum, quia petitionis instantia dependet ab estimatione rei, quae petitur, aestimabis hanc gratiamque appetiaberis supra omnes alias gratias, in omnes creaturas, imò teipso infinito majorem, dicendo cum Sapiente : *Proposui illam regnis & sabbatibus & divitiis nihil esse duxi in comparatione illius.*

His fuit petitio cuiusdam Sancti, *Optavi & datus est illi spiritus: invocavit, & venit in eum spiritus sapientiae.* Sicuti petit Divini amoris gratiam, comparavit huic Beato sanctus Amor formam ejusdem juvenis infinito coruscantis splendore & decore, cuius in facie scriptum erat, *Veritas: in capite, Aeternitas: in ore, Sinceritas: in veste, Fidelitas: in manibus, Rerum omnium abundantia.* Et conversus ad Beatum dixit ei: *Filius, pro mibi cor tuum.* Ex quo aspectu & alloquio adeo accensus fuit in amorem Dei, ut cultello, quo manu tenebat, scripserit (fundendo magnam sanguinis copiam) in proprio pectore sanctissimo nomen JESU, & è pectore, gratia Dei singulariter operante, scriptura illa transiit ad cor, cui nomen hoc sacratissimum adeo firmiter insculptum & impressum fuit, ut semper Jesum haberet praesentem, nec de alio cogitare aut loqui poterat, quam de suo per dilecto & dulcissimo JESU.

Sap. 7.

B. Henr.

Suso. sap. 7.

Prov. 23.

CAP.

CAP. X.

De secundo modo per viam cooperationis.

Ultra petitionem necessarium est ad consequendum sanctum Amorem, ut quis operetur & cooperetur Divinæ gratiæ.

Hæc cooperatio consistit in duobus, nempe, in negatione cujuscunque alterius amoris, & in frequenti exercitio Divini amoris: quæ duo à Divo Augustino vocantur: *Sæculi renunciatio, & ad Deum conversio.*

*S. Aug. lib.
Hom. 37.*

Primo necessarium est evacuare cor ab omni alio amore: veluti vas, explicat idem S. Doctor, adimpleri nequit uno liquore, nisi primo evacuetur ab altero: *Vitæ, ut intret mel, unde acetum nondum fudit? Funde, quod habes, ut capias, quod non habes.* q. d. si cor repletum tenes acerbo mundani amoris aceto, quomodo illud adimplere poteris prædulci melle Divini amoris? effunde vanum amorem, ut replearis vero amore.

Explicat idem S. Doctor exemplo manus, quæ, quamdiu rem aliquam apprehendit & tenet, omnino incapax est alterius rei capiendæ, nisi primo deserat illam, quam tenebat: *Putate amorem hominis, quasi manum animæ. Si aliquid tenet, tenere aliud non potest: unde si amat sæculum, Deum amare non potest, occupatam habet manum.*

Quanam esset istius recordia & dementia, qui, manum repletam habens pulvere, ne pulverem proiiceret, non caperet sceptrum & coronam auream, quæ illi porrigeretur? Major est hominis Christiani cæcitas, qui *occupatam habet manum*, nempe, amorem, in pulvere & vanitate mundi, & ne ab illa abstrahatur, non amat, nec desiderat coronas & sceptra, quæ ei promittuntur in cælis.

Secundum, in quo consistebat cooperatio, est omnium
 amoris exercitium. Quia juxta Philosophum, nobis
 actus sunt causa habitus, & habitus virtutum
 acquiruntur ex frequentatis actibus; ipse vero ex parte
 juxta doctrinam S. Thomæ considerari potest
 dum intensionem; durationem & multitudinem.

Opus. de dilect. c. 10. Intensio triplex est: *vehemens, vehementior, vehementissima*. Triplex quoque est duratio: *diuturnior, diutissima*. Multitudo pariter est triplex: *frequens, frequentior, frequentissima*.

1. Timor. 4. Proponit S. Thomas consilium Apostoli: *Exercedite vobis ad pietatem, ad amorem Dei, in actibus cordis, in opere*. Amando Deum, loquendo de Deo, operando propter Deum actibus intensis & continuis, nequeant esse continui per identitatem, sint continui per multiplicationem, multiplicando sæpe eundem actum, quomodo Sancti Seraphini faciebant, qui quoties repetebant *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. Considera, quomodo intensissimum illud Divinum incendium, quo Deus amat, & in seipso ardet, non mittit, ut ametur à creaturis actibus frigidis & remissis. Unde defectui huic Beda attribuit casum Adami Parentis nostri, quia remissè agebat & conversabatur Deo: *Adam, quia remissus fuerat in pulchritudine gratiam quam conceperat, amisit eam*.

Quod si in hoc sancto exercitio actibus intensis vehementibus cooperatus fueris Divinæ gratiæ, Deum consequeris amorem.

CAP. XI.

De Tertio modo per viam exempli.

PRIMò Deum imitaberis in amore. Deus primò infinità & comprehensivà suà cognitione cognoscit infinitam suam Bonitatem & Pulchritudinem. Deinde ex hac cognitione pullulat amor quidam pariter infinitus, appetitivus, & intensivus infinitæ cujusdam affectionationis & intensionis. Tertio ex hoc amore nascitur

tio, est communicatio, quâ se communicat creaturis, donando
 nobis, quantum dare poterat: *Omnia vestra sunt, vos* S. Thomas
opusc. de di-
lect. Dei.
 tus videntes Christum, Christus autem Dei. *Omnia vestra,*
 se videt explicat S. Augustinus, *sive superiora ad fruendum,*
 potest *sive inferiora ad fruendum,* lect. Dei.
 dinem *sive sanctissima Trinitate, Patre, Filio & Spiritu*
 S. August.
 S. August. *Sancti & Angelis: sive inferiora ad fruendum,* idque, uti
 exponit S. Thomas, *ad usum vel realem,* juxta necessi-
 ta em vitæ humanæ: *vel mentalem,* secundum cog-
 nit-
 nem, nam ex cognitione creaturarum ascendimus ad
 noctiam Creatoris.

Et quidem in particulari per quinque gradus, veluti
 docet S. Thomas, descendit ad nos Amor & Benignitas
 Dei: primus gradus est Naturæ: secundus Gratiæ: ter-
 tius Gloriæ: quartus Unionis: quintus Missionis Spiritu-
 tus Sancti: Etenim elargitus est nobis dona Naturæ,
 Gratiæ, Gloriæ, Unionis: ac insuper dedit nobis pro-
 prium Filium, propriumque Spiritum. Et hæc est prima
 lida Amoris Dei.

Imitaberis igitur Deum in cognoscendo Deum, imi-
 taberis in amando ipsum, imitaberis quoque, cum grati-
 tudine correspondendo donis Dei. Quapropter per ean-
 dem scalam, per quam ad nos descendit charitas Dei,
 ascendere debet amor noster ad Deum.

Primò, per primum gradum Naturæ, amando in illa
 Authorem Naturæ: *Si ista dilige, ut subjecta dilige, ut* S. Aug. lib.
de dilect.
familiaria dilige ut arbam Sponsi, ut munera Amici, ut be-
neficia Domini, & non propter se, sed propter illum dilige. Dei.

Secundò, per secundum Gratiæ, semper operando
 propter finem supernaturalem, & filiorum adoptionis
 instar amando Deum: siquidem participamus de pro-
 pria ejus Natura mediante gratia.

Tertio, per tertium gradum Gloriæ, desiderando
 semper amare Deum, amore perfectissimo, sicuti in
 gloria.

Quarto, per quartum gradum Unionis, desiderando
 nos unire & conjungere suæ Divinæ Majestati.

Quintò, denique, si nobis dedit proprium Verbum &
 Amorem, & nos vice versa eadem ipsi offeramus compen-
 santes tantam gratiam & favorem.

Secun-

Secundò imitaberis amorem Christi. Sancti
Christi anima ab instanti creationis suæ amavit
summo & intensissimo amore, idque triplici
primò, quia perfectè cognoscebat infinitam Dei
tatem per seipsam infinitè amabilem. Secundò pro
summa dona gratiæ & gloriæ, quæ à liberalitate Dei
reperat. Tertio, quia mediante unione cum Patre
Verbi à Deo receperat quoddam esse Divinum, quod
videlicet, sit verus Filius naturalis Dei & verus Deus.
Ex hac cognitione & amore nascebatur in Christo
tius actus perfectissimæ correspondentiæ & conforti
tatis cum Divinâ voluntate. Et quia vidit voluntatem
Patris esse nostram sanctificationem; totum se de
nobis quantum dare poterat, fundendo etiam propriam
sanguinem pro salute proximi. Quemadmodum
quanto cum majori impetu percutit parietem, tanto
cum majori vehementia resilit & reflectitur: tanquam
petra quædam, quanto magis ascendit in altum, tanto
cum majori velocitate redit in terram: veluti radius solis
ris, quanto directius ferit speculum, tanto intensius
reflectitur in seipsum: non absimili ratione amor Christi
quia intensissimè ferebatur in Deum, eadem cum intensi
sione descendebat ad bonum proximi.

Quo ad hunc amorem conemur imitari Christum
Amemus Deum, & Christum in Deo tota cordis affec
tu, tum ratione illius, quod est in seipso, nempe sum
mè bonus & amabilis, tum etiam ratione illius, quod
est in nobis, quia, nimirum, est causa tot tantarumque
gratiarum, conformando nos propterea in omnibus cum
Divinâ ejus voluntate, exponendo etiam propriam
tam pro gloriâ ejus, & salute proximi.

Tertio, imitari quoque debemus, tanquam secun
dum post Christum exemplar, amorem Matris Dei
erga Deum. Qui fuit continuus sine interruptione,
intensissimus sine diminutione, & purissimus sine
S. Bernard. alio amore. Primò erat continuus: quia si hæc per
fectio concessa fuit Angelis, qui ab exordio conver
sionis suæ ad Deum nunquam cessarunt ab actuali Dei
amore, multò magis ea concedenda est B. Virgini, quæ
in esse gratiæ cunctis Angelis longè superior erat, æque

Suarez 3.
disp. 8.
S. Bernard.
serm. 51.

neque ab actionibus externis, in quibus non interrumpebat, sed aliquantò remittebat actualem amorem, impedita erat, neque etiam per somnum avocebatur, quia aliam scientiam, aliasque habebat species sibi à Deo infusas, quibus independenter à sensibus operari poterat. Secundò omnis actus amoris in ipsâ erat intensissimus: tum quia perfecto gaudebat Dominio suorum actuum, unde involuntariè distrahi non poterat, sed voluntariè semper eligebat actualiter occupari cum Deo; tum quia nullum habebat impedimentum, neque fomitis, neque malæ inclinationis, neque intrinsecarum demonis tentationum: tum denique, quia dotata erat omnibus médiis & auxiliis gratiæ, auxiliisque supernaturalibus ad perfectissimas operationes disponentibus. Tertio erat purissimus amor ille sine alterius amoris mixtura. Talis quoque erat amor naturalis in B. Virgine; etenim idem ille, quem naturaliter amabat tanquam filiû, erat etiam Deus, *et ad amandum Filium, uti bene notat Anselmus non solum gratia, sed etiam natura impetu ferebatur.* Et causa tam eminentis charitatis fuit, *Quia habuit gratiam sufficientem ad statum, tanta enim ei communicata fuit gratia & charitas, quanta competebar statui & dignitati Matris Dei.* Unde sicut hæc dignitas, cum sit superioris ordinis, cæteras omnes superavit dignitates & officia aliorum Sanctorum etiam Angelorum, ita amor solius virginis sine comparatione major extitit charitate omnium aliorum Sanctorum in comprehensibilem Angelis. Sed de hoc excessivo amore B. Virginis uberius agetur in secunda parte.

Ad hanc charitatis perfectionem cor nostrum se sublevare debet per imitationem. Et si eundem charitatis actum continuatè nequeat, suppleat eundem per frequentiam & multiplicationem diversorum actuum: & si noctis tempore, quo corpus dormit, haudquaquam tibi concessum est, ut mens vigilet ad Deum, somnus ad minus sic propter Deum, cunctique respirationis actus, tot veluti actus amoris, offerantur ad gloriam Dei, qui eos sic acceptabit, uti cuidam sanctæ Personæ *revelavit, dicens: In veritate desiderium ejus adimplebo.* In veritate ut tales illos acceptabo.

Quò

*De excell.
B.V. c.1.
S.T. p. q. 7.
art. 10.*

*B. Mathil.
Blos. Mon.
spir. c. 6.*

Quò ad intensiorem actuum, imitaberis B. Virg. amote
 femovendo omne impedimentum, & totali applica- capian
 occupando te in Deo ac in puritate amoris, exclude mund
 omnem alium amorem. nus

S. Dionys. Quattò imitaberis Seraphinos cœlestes, qui calid- veli
 pellantur ab incendio amoris, ac suo vos docentur us De
 de Angel. plo quinq; Divini amoris proprietates, & sunt: S
 Hier. c. 7. mobile. Interminabile, Calidum Acutum, Semper
 dum. Iph enim semper sunt in actuali amore Dei, & mulie
 termino & mensura vel intensiōis; vel temporis S. Joa
 percipiōne vitali Divinæ dulcedinis (Amor namq; deber
 ut ait Richardus, nil aliud est, quàm dulcedo amo- siam
 & penetrando intima Dei, in ipsummet Deum letitia talis a
 formare nituntur. æstim

Richard. S. Thomas quatuor alias Seraphici amoris affig- esse p
 Opuse. de conditiones: prima, est in materia nobilit, quia qui sint
 dilect. Dei. tatur solum in Deo: secunda, in forma cognoscibilis, quæ quæ
 cognoscunt & vident suum amorem: tertia, in quan- da sa
 tate magnus, juxta magnitudinem cognitiōis: quatuor
 in pondere stabilis, nam semper idem est in intensiōe
 in fervore.

O spiritus cœlestes, Seraphini cœli, militiae cœlestis
 Principes, veram ardentis vestri amoris impetrare
 bis imitationem, agite, ut cor nostrum sit Semper mobil
 à Deo, in Deum, in motu Divini amoris: Inter-
 minabile, sine termino, ac semper curet in amore cre-
 cere & proficere: Calidum calore vivifico & vitali
 amoris experimentalis Divinæ dulcedinis: ac veluti
 Animam penetret intima Dei per transformationem: &
 tanquam Semper servidum, ut fiat idem cum Deo.
 Impetrante nobis, ut materia & objectum amoris nostri
 sit aliud: utque moraliter simus certi, quod stemus
 in gratia sanctâ Dei, sit amor noster intensus, liber ab
 omni offensa Dei, ac semper stabilis in suâ perfectiōe
 & fervore.

Rem. 6. Quintò, capies quoque exemplum amandi Deum à
 vano Mundi amore: Humanum dico, sicut exhibuit
 membra vestra servire iniquitati, ita nunc exhibebit
 servire justitiæ. Hoc dixit Apostolus humanæ con-
 descendendo fragilitati. Si imitari nequeamus sanctam
 amorem

motem Angelorum, ad minus ab amore hominum
 capiamus exemplum, & eodem fervore, quo homines
 mundani inserviunt creaturis, easque diligunt, diliga-
 mus nos Deum: *Nihil absurdum, docet Climacus, Clim. grad.*
vel iniquum facere videlicet, si ab humanis rebus amo-
30.
30.
 us Dei exempla ceperimus. Unde concludit: *Beatus,*
qui tali in Deum fervet amore, quali turpis amator in eam
mulierem, quam diligit, flagrat. Hoc idem affirmat
 S. Joannes Chrysostomus, dicens, amatorem Christi
 debere se gerere mundani instar amatoris vano turpique
 obsecrati amore: *Sicut procius, qui non spectat nisi ama-*
30.
30.
 sam, & amassa, fit ei omnia. Considera, quomodo
 talis amans de alio non cogitet, non loquatur, nihili
 aestimet divitias, sanitatem, imò propriam vitam; & talis
 esse procura erga Deum: *ne filij hujus sæculi prudentiores*
Luc. 16.
30.
 sint filijs lucis, ne filij hujus sæculi diligentiores sint in
 quaerenda sua perditione, quam nos sumus in procuran-
 da salute nostra.

CAP. XII.

De quarto modo amandi Deum per viam
 desiderij.

Amor nil aliud est, quàm desiderium unionis, qua
 quis intimiori possibili modo unitur rei amata.
 Unde Apostolus vocat amorem Dei *Desiderium dissol-*
Philip. 1.
30.
 vi & esse cum Christo. Hunc amorem exercere debe-
 mus erga Christum.

Considera Christum, quomodo sit *Totus desiderabilis,*
30.
30.
 Fins desideriorum, *Electus ex millibus.* Considera eum *Cant. 5.*
 uti vitam nostræ vitæ, cordis nostri centrum, finem no-
 30. *S. Aug.*
 strorum desideriorum. Ut famelicus desidera Panem
 veræ vitæ; ut sitibundus accurre ad fontem aquæ vivæ;
 ut miser, pauper & omniorbatus bono anhela ad eum,
 qui soluste beare potest.

Tale fuit exercitiarum sanctum & continua occupatio
 Sactorum vivere in desiderio Christi: *Mibi in vera Christus*
 est, dicebat Apostolus: *vita mea est desiderium Christi,*
 vita

vita mea sustentatur per desiderium Christi, & aeterna
vita mea non nisi desiderium Christi est. Interrogavit

S. Petrus cur conuulso lachrymaretur, respondit: Per

*S. Ignatius deo Dominum. Et nostri S. Patris unicum exceptum
lojola in ej^o desiderium evolandi ad Christum: unde magna cum vincen-*

vira. etia alloquebatur Dominum cum Prophetâ: Entrab-

custodia animam meam ad constendum homin^o sempe

Ama igitur Christum, O anima mea, per causa

desiderij. Considera primò, quantum bonest Divi

Christus, & deinde corde & affectu desidera, & Berna

ad Christum. Dic cum mellisuo Bernardo: De Divin

S. Bernard. te millies, Mi Iesu, quando venies? Me latum quando di-

Me de te quando saties.

CAP. XIII.

De Quinto modo praxis amoris Dei per viam gaudij.

*G*audium servorum Christi, asserit Augustinus
S. Aug. lib. de Christo, in Christo, cum Christo, post Christo

de virgin. propter Christum.

6. 27.

De Christo, cibando nos de Christo in Sacramento

altaris. In Christo, habitando in Christo. Cum Christo

conversando tum Christo. Post Christum, per im-

tionem. Per Christum, per merita ejus. Propter Christum

propter gloriam Christi.

Cujus adducit rationem, quia accedendo ad Christum

illuminatur ignorantia, corroboratur infirmitas: et

sibi, & intelligentiâ, quâ videat, & charitate, quâ

serveat. Cum anima appropinquet ad Christum, ac-

cenditur lumen intelligentiâ in intellectu, ac charitas

fervor inflammatur in voluntate.

Christus ergo veri gaudij objectum est, & medium

conducens ad Christum est crux & tribulatio. Quod

Phil. 3. & 4 propter dicebat Apostolus: *Gaudete in Christo*

gaudete in Domino & infinitis ejus perfectionibus

Gaudeo & lator, O Deus meus, summi bonum

meum

ifi, te acum, te esse infinitum & incomprehensibilem in teipso,
 Inter infinitum in Essentia, infinitum in Attributis, infinitum
 pondus in Personis. Tu solus potentissimus, sapientissimus,
 cum omnipotens: *O gaudium meum! Gaudium super gaudium, s. Aug. solil.*
na cum vincens omne gaudium, extra quod non est gaudium! quando cap. 35.
 etâ: *Entrabo in te, ut videam te?* Secundò subiunxit Apostolus
u homin (semper) etenim gaudium debet esse continuum, sicuti *1. 2. q. 21.*
 a, per causa eius continua est, immutabilis, & invariabilis, quæ *art. 6.*
 in bono est Divina Bonitas in seipsa, & est continuum, notat *s. Bern.*
 dera, *s. Bernardus*, in sua causa, quæ est amor & complacentia *serm. 5. de*
 do: *De Divinarum perfectionum in seipsis*, esto non sit conti *quadrag.*
quand inum in passione consequente, quæ est læticia & gaudium.
 Terriò reperit Apostolus: Iterùm dico gaudete: videlicet
 in occasione tribulationum & crucis: unde idem dicebat:
Superabundo gaudio in omni tribulatione nostra. Nam ut *2. Cor. 7.*
 docebat *s. Franciscus fratrem Leonem*, vera læticia non *Chron. li. 1.*
 consistit in altis & sublimibus revelationibus; sed in *c. 48.*
 multis tribulationibus & injuriis patienter & spontè
 perpeffis propter amorem Dei. Ergò, Christiana anima,
 gaude & lætate in Christo, gaude in cruce Christi, at pro
 pter gloriam Christi, hæc enim via est, quæ conducit ad
 Christum. Hæc est modus gaudendi continuò & in omni
 tempore tam consolationis, quàm tribulationis. Quan
 dò aliqua reficeris consolatione, gaude in Christo:
 quando opprimeris tribulatione, gaude in cruce Christi:
 O vita beata, vita gaudij, participatio æterni gaudij!
 Duplicatam gaudium in Christo & in cruce Christi!

CAP. XIV.

De sexto modo per viam laudis.

M^Aximum opus, quod Christianus homo præstare *ps. 44. &*
 potest, teste *D. Augustino*, est laudare Deum: *86.*
Summum hominis opus non est, nisi laudare Deum. Laus
 est amoris effectus; siquidem qui amat, desiderat mani
 festari & publicari rei amatæ excellentiam, quod sit me
 diant laude: unde ait *D. Augustinus*: amare est laudare: *s. Aug. ubi*
& si semper Deum amatur, semper à nobis laudatur. *sup.*
 D. Beas

Psal. 86.

O Beatum exercitium continuæ laudis Dei in super
qui habitant in domo tuâ. Domine! in secula seculorum, et
laudabunt te. Vnde beatus? petit Augustinus, Et quod
aurum? habendo argentum? habendo honorem? sancti
Vnde beati? In secula seculorum laudabunt te. perfecti
beati oroso negotio. Laudare Deum; hoc erit totum
suum nostrum, sine defectu, Alleluja. lena et

Apo. c. 4.
& c. 6.

Sub triplici titulo Deus à nobis laudandus est
mò, propter id, quod est in se: secundò, propter
ficiam Creationis: tertio, propter beneficium
pionis. Ad eum modum vidit S. Joannes Ange
dantes Deum in Paradiso: primò, propter id, Dei ge
sic est: Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus
potens: qui erat, & qui est, & qui venturus est. Sec
propter Creationem: Dignus es, Domine, accipere
riam, & honorem, & virtutem: quia tu creasti omnia
per voluntatem tuam erant, & creata sunt. Ho
propter Redemptionem: Dignus es Agnus, qui
est, accipere virtutem & Divinitatem, & Sapientiam
& fortunam & honorem, & gloriam & benedictionem
Et progrediendo ulterius in laude dices: Benedic
semper sanctissima Trinitas, Pater, Filius & Spi
ritus. De J

Dan. 3.

Laudabilis, & gloriosus, & superexaltatus in
secula. Laudatus sit Pater in sua potentia: Laudatus
& gloriosus, & superexaltatus in secula. Laudatus
sit in sua sapientia: Laudabilis, & gloriosus, & su
perexaltatus in secula. Laudatus sit Spiritus sanctus
sua bonitate: & laudabilis, & gloriosus, & super
exaltatus in secula.

Benedictus Deus in donis suis, & Sanctus in operibus
laudabilis & gloriosus & superexaltatus in secula.

Benedictus sit in cælo, in terrâ, in Angelis, in Ho
minibus, & in omnibus Beatis & Sanctis paradisi: Lau
dabilis, & gloriosus, & superexaltatus in secula. Benedic
tus sit in sua sanctissima Passione: Laudabilis, & gloriosus
& superexaltatus in secula. Benedictus in sua sancta
cruce, in clavis, in flagellis & spinis: Laudabilis,
& gloriosus, & superexaltatus in secula. Benedictus
in sua morte, in Resurrectione, & Ascensione
cælum ad dexteram Patris: Laudabilis, & gloriosus
& su

is Dei super exaltatus in sacula. Confitemini Domino, quoniam
 aecula in saecula, quoniam in saeculum misericordia eius.

Et quia Deo super omnia summopere placet bonitas
 sanctitas, laudabis Divinam eius Majestatem in iis dem
 perfectionibus decantando canticum illud Seraphicum :
 Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus exercituum :
 plena est omnis terra gloria eius. Sanctus, Sanctus, Sanctus,
 Domine IESV Christe, Tu solus sanctus, tu solus Dominus,
 tu solus Altissimus, Iesu Christe. Subjungendo deinde
 cum S. Bonaventura: Sancta, Sancta, Sancta, Maria,
 Dei genitrix, Mater & Virgo. Pleni sunt caeli & terra
 Majestatis fructus ventris tui.

Hoc igitur sit principale tuum negotium. Ama Deum
 corde quodam Seraphico, Dei amore inflammato, in
 Divinis excellentiis illuminato, & laudem Dei connecte
 amori.

CAP. XV.

De septimo modo per viam Conformationis
 cum voluntate Divina.

PERFECTISSIMUS modus amandi Deum est per medium
 unionis & conformitatis cum sanctissima eius volun-
 tate; eo ipso enim voluntas nostra se conformat Di-
 vine, applicat amorem suum eidem objecto summi Boni,
 quod est proprium Divinae voluntatis objectum. Uode S. T. 2. p. 9.
 talis modus conformandi non nisi amare est: quia est 19. art. 9.
 conformitas in amore, cum voluntas nostra idem amet
 objectum, quod amat Divina. O conformitas perfe-
 ctissima! O conformitas sanctissima, conformitas amo-
 ris! quae nos in amando comparat & assimilat Deo, no-
 strumque amorem similem efficit Divino, nam sicut
 Amor Dei vult se & omnia propter se. Ad eundem S. T. 1. p. 9.
 modum amor noster vult Deum, & quod est extra Deum 19. art. 1.
 vult propter ipsum Deum.

Amemus igitur Deum, conformando nos voluntati Dei.
 Hoc sit totum desiderium nostrum, ut quae ramus cognos-
 cere & exequi voluntatem Dei. Quemadmodum et vult,
 inquit

P 2

inquit

S. Climacus inquit S. Climacus, *estuat ad aquarum fontem* *servus Dei ad Divinam Voluntatem agnoscendam* *quendam.* Tale erat desiderium S. Francisci *hanc solam gratiam postulabat mediante suo* *tio: Divina voluntatis agnoscenda & exequenda* *tem.* Lumen ad cognoscendam, & facultatem *quendam Divinam voluntatem: super omnia* *creatum opum, honorum, vitæ, minimum etiam* *re beneplacitum Divinæ voluntatis: & è contra* *omne malum etiam mortis & inferni odiffima* *offensam etiam levissimam & venialem Bonitatis* *Divinæ voluntati Dei contradicentem.*

Proptaxi semper corde & ore dices: *Fiat, Divina voluntas tua, sicut in celo & in terra: non mea voluntas fiat.* Fiat voluntas tua à nobis in terra perfectione, quæ sit ab Angelis & Sanctis in

S.T.I. 2. q. 28. art. 10. *in re, in modo, in fine, in causa.* Sive id, *sponsis, vergat in meam consolationem, sive in mortificationem: sive id executioni mandandum est* *dante vita, sive morte: Non mea; sed tua voluntas fiat* *cum majore possibili perfectione: cum omnibus in eo* *circumstantiis: propter fidem summæ bonitatis & gloriæ* *etque gloriæ. Idque totum propterea, quia est voluntas* *& ego super omnia bona & scilicet velle tuum, super omnia* *sanctitatis, opum, honoris, ipsius finet etiam vitæ & illud* *illud præpono, æst moque super omne malum, est illud ut* *potius omnia sufferre mala, quàm habere mala Domini* *tui, cui valdè familiaris est elongatio à Divina voluntate,* *in cuius comitatu omne malum (malum colliguntur* *excepto) induit rationem boni, omne incommodum* *transmutatur in consolationem, & omnis periculus* *vertitur in gaudium.*

Hic erat vivendi modus S. S. Apostolorum, qui ex una per immobiles hærebant in Divinâ voluntate: *Abrenunciatis* *rum respondendi mos & consuetudo erat in omnibus: Domini Voluntas fiat.*

Act. 21. *Hæc eadem Christi vita erat, dicentis: Amen ipse* *Ioan. 8. nihil, sed sicut mandatis dedit mihi Pater, sic facio: & de* *Ioan. 14. de celo, non ut faciam voluntatem meam, sed ejus, qui misit* *Ioan. 6. me, donec dies est, per totum tempus vitæ meæ.*

Accipe me, Domine, promptissimum ad exequendam
per Divinam tuam Voluntatem, in omni tempore,
in omni loco, in omni occasione: *in prosperis & in ad-*
versis: in vita & in morte: in tempore & in aeternitate.
Accipe me facere voluntatem tuam, quia vita mea (gracia Psal. 142.
voluntate tua est: in cognoscenda volun- Psal. 29.
tate tua, & in eadem adimplenda.
Denique huic sermo attende & invigila, ut voluntas Dei
in te magnas tuas, & dux in omnibus actionibus tuis: &
Deum exequendo semper voluntatem Dei.

CAP. XVI.

De octavo modo per viam pacis.

Quies consistit in quiete cordis, quando cor non divi- 2. 2. q. 29.
ditur in multas res, sed quiescit in una sola: & hæc
quies reperitur in Deo, quando mediâ charitate cuncti
ostii appetitus, omnia desideria referuntur ad Deum,
& in eo solo ununtur. Quam ob causam Deus appel- Rom. 15. &
latur ab Apostolo: *Deus pacis*, quia, ut notat S. Thomas, *alibi.*
quia solus Deus datus est pacis.

In praxi, amabis Deum per viam pacis, præcludendo
ostium cordis omni desiderio creato, & aperiendo
illud unico desiderio Dei. Dices cum Regio Prophetæ:
Domine, aniete omne desiderium meum. Omnia mea Psal. 17.
desideria, Domine, non nisi in te, ut in scopum suum
malo collimant.

Totum hoc Universum percurte & obambula: in-
spice, perspice & respice cunctas creaturas, in nullâ re-
peries pacem, nulla tuâ creationis finis est. Considera
ex una parte omnia terræ bona, ex alterâ solum Christi-
anum: ad primum intuitum dices cum S. Ambrosio: *S. Ambros.*
Abrenuncio tibi Munde. Abrenuncio divitiis tuis, hono-
ribus & voluptatibus. Abrenuncio tibi Caro, cunctis
que tuis oblectationibus & commoditatibus, quas desi-
derare potes. Abrenuncio tibi Sathana, omnibus digni-
tatibus & pompis, quas mihi promittere potes. Ad
intuitum Christi dices: Conjungor tibi Christe, tibi. Idē ubi sup.

O Christe unicum meum bonum, pax cordis me-
trum animæ meæ, meorumque desideriorum in-
mentum, inseparabili æternaque unione me com-
Nec unquam cogites aut credas te per aliam viam
ram pacem pertingere posse, nisi per totalem ac ir-
bilem omnium creaturarum renunciationem.

In eius vi-
sâ.

De Beato Laurentio Justiniano legitur, quod
venturæ suæ struebat insidias mundi hujus voluptatibus
& pompis ut ibidem reperiret pacem; unde apostolus
cœlestis Sapiencia Divini amoris vultu splendentis
Sole splendidior, dixitque: *Adolescens, cur cor tuum
Quod quæris, apud me est: si me sponsam accipere dixeris
pacem, quam quæris, certissimè polliceor. Et datus
gaudens, ut videbatur, discessit. Placuit Beato
lescenti hæc invitatio, ut hac frueretur pace,
quoddam monasterium, sumens ibidem Religiosum
bitum. Considera, Divinum Amorem hoc docere
dicere: *Quod quæris, apud me est, quæris pacem? Im-
mitte creaturarum amori, suscipe amorem meum, et
curæ eandem invenies.**

CAP. XVII.

De novo modo per viam Orationum In-
toriarum.

S. Aug.

S. Chrysostr.

Cassiod.
col. 9. de or.
6. 36.

Zach. 9.

De myst.

Theol. p. 3.

Orationes jaculatoriæ à Sanctis Aspirationes
les appellantur: quia sicut corpus vivit per
inspirationem, ita anima per Divinas Aspirationes, Tri-
conditionibus, secundum Cassiodorum, debent esse
structæ: *Sint breves, frequentes, raptim jaculata.* Quæ
admodum respirationes corporis sunt breves & frequen-
tes; tales quoque debent esse aspirationes animæ. Et
etiam ardentes: *Exibit, ut fulgur, jaculum ejus, puta, oratio
jaculatoria subito attingens scopum; verum advertendum
quod Divina aspiratio supponat cœlestem inspirationem
Divinæ gratiæ, quæ excitat & movet animam ad Deum
& hæc supponit purificationem cordis liberi ab omni
affectu & amore creato: Sicut stippa (& est exco-
plum
D. Bonaventuræ) radio solari exposita statim accenditur,
sic anima per istas aspiraciones accendit ad Dei amorem.*

Acut arida stupa, Solis exposita reflexioni, subito
 cenditur; ira anima in seipsa purificata, & exsiccata
 omni humore terrenæ affectionis, posita in præsentia
 vini Solis, mediantibus hisce orationibus brevibus &
 dentibus, in se subito cœcipit flammam Divini amoris.

Ut igitur sancto huic exercitio apti & habiles ayada-
 bus, efficacissimum medium est puritas cordis: cor o-
 ani creaturatum amore vacuum, totumque sancto Dei
 motu replecum fornacis instat igne Divino accensa co-
 osas diffundit amoris scintillas, totum se transforman-
 lo, & quasi convertendo se in cor Divinum.

Verum accedamus ad praxin & modum exercendi has
 Divinas aspirationes. Ipsum docet S. Bonaventura, &

contingit tres actus: *Meditari, Amare, Aspirare* *Loc. cit. de*

Primò, præcedat Meditatio propriam vocabuli ad Myst Theo-
sensum analogicum transferendo. Secundo, ad amorem il log.

lum reducat. Tertià in Deo efficiatur. Exemplifica hanc

praxin in Oratione Dominica: & in prima voce, *Pater,*

considera meditando, qua ratione non solum sit Pater

per creationem, verum etiam per adoptionem: siquidem

non tantum dedit tibi esse naturalem, sed propriam quoque

suam Naturam Divinam mediante gratia: ac propterea

ipsam itaquam Patrem adeò liberalem & amantissimum

amare & revereri debes. Et quis amor est impatiens mo-

ra: & absentia: boni amati, Affectibus amore turgeatib⁹,

dulcibusque aspirationibus ad perfectam ejus unionem &

visionem beatam aspirare debes, intimo dicendo corde:

Quando ero verè filius tuus? Quando te vero amore cœstrin-

gam? Quando te diligam intimis visceribus meis? Eundem

modum servabis in aliis vocibus Pater noster.

Hæc est interior occupatio, qua anima se præsentare

debet coram Deo, totam se occupando in Divino amore.

Hæc med. ite, inquit D. Augustinus, anima certo quo-

dam modo se sustollit ad statum felicem vitæ beatæ: *Deum lib. med.*

credere & ad illum ardenser aspirare, quodammodo illum

cernere, atque tenere est, quemadmodum illum videt &

possident Sancti in æterna beatitudine.

Et ut magis descendamus ad particularia, suppedita-

bimus exempla quædam exercendi has orationes per o-

mnnes charitatis actus supra enumeratos.

D 4

Primò,

Oratio jaculatoria Primò, dices cum S. Augullino: *Amem te, Pulchritudine infinita, Bontas aeterna, Majestas immensa.*

Amoris. Secundò, *Gaudeam de te, gaudium meum: gaudeam pro te, tota suavitas mea.*

Gaudij. Tertio, *Desidero te, Deus meus: in hinc ad vitam anima mea, in qua vivo, per quam moror quam suspiro.*

Laudis Quarto, *Lauda anima mea Dominum: & omnia intra me sunt, nomini sancto ejus.*

Psal 145. Quintò, *Non mea, Domine, sed tua fiat Voluntas.*

Conformationis Trã- Sextò, *Vivo ego, jam non ego, vivit verus formatio.* *Christus.*

nis. Septimò, *In pace in dípsum, dormiam & requiescam.*

Pacis. In Deo, qui solus per essentiam omne meum bonum semper quiescam.

Et majori cum brevitate, conformiter suggerit ipse sanctus, dicere poteris: *Amem te, Domine, Gaudeam de te, Cupiam te, & Laudem te conformatus & transmutatus in te, requies mea, & pax mea Deus.*

Proderit quoque habere jaculatorias aliquas alias familiares, easque frequenter repetere, velut more habebant plurimi Sanctorum. S. Franciscus dicebat: *Deus meus & omnia.* S. Ignatius Lojola: *Prater te, Domini.* S. Franciscus Xaverius: *Bone Iesu, Creator mi.* Sancta Catharina: *Cor mundum crea in me Deus.* B. Joannes: *Amor meus Iesu.*

Magnus quidam Dei servus hac aliã utebatur oratione: *IESU, Maria, Amores mei dulcissimi, patiar ego, moriar pro amore vestri totus sim vester, & nullo modo meus.*

Coronidem imponam huic capiti subiiciendo quoddam praxin orationum jaculatoriarum singulis diebus per septimanam dicendarum, quas multum de prædicatione S. Bernardinus senensis, ac veluti ultimo suo nobis legavit testamento.

Pro die Dominicã.

Amantissime Iesu, presta quæso, ut possim te amare.

Pro die Lunæ.

Amantissime IESU, vellem te amare; sed non possum sine te.

Alphonf.
Rodrig.

Tom. 4.
serm. 17.

Pro die Martis.

Amantissime IESV, accende me amore tui.

Pro die Mercurij.

*Dulcissime IESV, da mihi profundissimam humili-
tatem, per te languentem, & fac, ut sim veluti mortuus
quando.*

Pro die Jovis.

Dulcissime IESV, fac me pro te mori.

Pro die Veneris.

Dulcissime IESV, fac me pro te crucifigi.

Pro die Sabbatino.

*Dulcissime JESU, fac me peregrinum per gratiam
misericordiarum, in te æterno gaudio quiescere.*

CAP. XVIII.

*De decimo modo per viam amoris sui-
ipsius.*

ESto non nisi unicum adesse proprii commodi moti-
vum, bonique proprii amor, hic tamen sufficientissimus
esset ad persuadendum nobis sanctum amorem Dei.

Quis crederet, quod proprius noster amor, æquã si-
mentis trutinã ponderaretur, semper conspiceretur uni-
tus amori Dei, & amando nos ipsos, traheremur simul ad
amandum Deum? C quot quantisque modis & viis,
Domine, voluisti obligare nos ad amandũ te? ita voluisti,
ut amando me, amem te: & non amando me, nec etiam
amem te: & amando te, amem quoque me; & non aman-
do te, nec etiam amem me; etenim ita veniti sunt, simulque
conglutinati hi duo amores, ut unus inferat alium, & ces-
sante uno cesset quoque alter. Veritas hæc fũdata est in hoc
principio, quod Deus non sit res quædam extrinseca, &
extra nos existens; sed res intrinseca & debita nobis;
D § quia

quia est vita animæ nostræ, veluti anima est vita
nostri: *Dua sunt vite*, (docet Augustinus
serm. 2.) *una corporis, altera anima: sicut vita
est anima, sic vita anima est Deus. Quomodo
anima deserit, corpus; sic anima moritur, sicut
Deus.*

Suppositâ hæc veritate nostra probatur conditio
quia anima amando se, amat propriam vitam: & amando
propriam vitam, amat Deum, utpotè, vitæ suæ principium
Aug. lib. de *quia non vivit de se, sed de Deo.* Ergo amando
vera Inwo- amat Deum, & proprio nostri ipsius amoris est in
centia cap. sanctus amor Dei. *Qua de causa Dominus Deus*
375. dedit aliud præceptum amoris nostri: siquidem
S. Tho. ap. *prehendebatur in præcepto amoris Dei: amando
de dilectio- Deum, amamus nos ipsos, ac propriam nostram
vitam.*

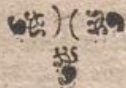
Unde infert idem S. Augustinus consequentiam
luti necessariam, quod *non secundum se, sed secundum
se, sed secundum Deum vivere* debeat homo: *ut
vivere debet dependenter à suo principio vitæ, quod
est Christus.* Et sicut corpus non recipit vitam
sed ab anima, nec vivit per se aut propter se, sed
animam & propter animam; ita anima vivere non
bet secundum proprium spiritum; sed secundum
ritum Dei dependenter à Deo, veluti principio vitæ
lib. de verâ *Qui vivit secundum se, & non secundum Deum*
innocent. *idem S. Doctor) similis est diabolo, quia nec dicitur
e. 371. secundum Angelum, sed secundum Deum vivere
fuit, ut staret in veritate, q. d. Qui vivit secundum
propriam sensum & voluntatem, & non secundum
luntatem & motum Dei, similis est Dæmoni, qui
principio renuit subordinari & subitici Deo: unde
homini duntaxat, sed Angelo quoque necessarium fuit
vivere vita Dei, non propriâ: ut sese conservaret
in gratia Dei, qui est veritas; *Ut staret in veritate.**

Colof. 7.

Hanc eandem veritatem longè ante D. Augustinum
tradidit Apostolus, quando dixit; *Vita vestra abscissa
dita est cum Christo in Deo.* Vita vestra ad similitu-
dinem Christi est in Deo: Etenim sicut Humanitas
Christi

Christi vivebat de Deo, vobis etiam de Deo vivendum
 est. Ast dicitur *vita abscondita*, quia pro hoc statu
 non apparet pulchritudo gratiæ, & multo minus gloriæ.
 Et sicut *in Deo vivimus*, ita *in Deo movemur* & su- *Aktor. 17.*
 mus. Idem enim, quod est principium vitæ, motus
 quoque principium est: *Et si vivere mihi Christus est,*
 sequitur in optima consequentia, *quod mori lucrum. Philip. c. 1.*
 Ratio secundum S. Thomam est, *quia quilibet ad lu-*
crum reputat, quando vitam, quam habet imperfectam, S. Thom.
potest perficere: sic infirmus ad lucrum reputat sanam
vitam. Reputabat Apostolus pro lucro mortem,
 nam per illam perfectius possidebat Christum, vitam
 suam; veluti infirmus mul-um judicat lucrari cum sani-
 tate, quia consequitur vitam perfectiorem.

Ex dictis pro hac praxi quinque eliciuntur: primum,
 Christum esse vitam nostram. Secundum, Christum
 esse nostram operationem, quia secundum S. Tho-
 mam, *idem est spiritus vita & operationis*: ab eodem
 principio, à quo ortum ducit vita, oritur etiam operari.
 Tertium, amorem nostrum esse amorem Christi, &
 amare nos ac propriam vitam, idem esse, ac amare
 Christum. Quartum, mediante morte perfici vitam
 nostram, quia perficitur possessio Christi. Quintum,
 semper nobis aspirandum esse ad vitam perfectiorem,
 nempe ad beatam perfectamque unionem cum Christo.
 Vita nostra: nec non dicendum cum S. Augustino:
O vita, cui omnia vivunt! Vita, qua das mihi vi- *Soliloq. 1.*
ram: Vita, qua es mea vita: Vita, per quam vivo,
sine qua morior: per quam resuscitor, sine qua peras:
per quam gaudeo, sine qua tribulor! Hoc mihi tecum
pactum erit, dulcissimè IESU, plene
moriar mihi ipsi, ut tu solus in me
vivas.

CAP.

CAP. XIX.

*De undecimo modo per medium ody
sui ipsius.*

Saporatus. Proprius amor noster in triplici statu considerari
test: in statu naturæ, gratiæ, & peccati. In primo
& secundo statu amor proprius est bonus, siquidem
bona naturæ & gratiæ sunt dona Dei, ac vera bona
digna vero amore objecta: in tertio statu amor proprius
est malus, quia peccatum est verum malum, objectum
odio, non amore dignum.

Igitur odium sanctum, mirum in modum commu-
datum à Sanctis & à Sancto Sanctorum Christo Mag-
stro nostro, concipiendum est in defectus & peccati
nostra, uti & in propriam concupiscentiam & fomitem
in quantum ad peccata inclinat. Hæc supposita veritate
sequitur, quod amare Deum est odisse nos ipsos, & odisse
nos ipsos, est amare Deum, & est perfectus modus
amandi Deum, odisse nos ipsos.

Ratio est, quia idem habitus, qui inclinat ad ama-
dum bonum alicujus objecti, inclinat etiam ad odi-
habendum malum illi contrarium. Eodem ergo ha-
bitu amoris Dei, quo amamus bonum Dei, odimus
etiam peccatum. Odium sanctum, odium benedictum
sancti amoris indissolubilis comes, beatus, qui te posse-
det! *Beata mens, quam sibi totam vendicavit sapor boni
& odium mali.* Hoc magnum illud paradoxon est, quod
celebris ille servus Dei dicere solebat: Si vis amare Deum,
oderis te ipsum, & quantum crescis in odio proprio,
tantundem cresces in amore Dei.

*S. Bernard.
serm. 13.*

B. Ægid.

Ut veniamus ad praxin, persuasum habe, unicuique
inimicum esse corpus tuum & proprium sensum,
qui de nullo alio sollicitus est, nisi ut te conducat ad
æternam mortem. Inimicus est, & à D. Augustino
vocatur crudelis tyrannus, qui languore suo se opponit,
& pugnat contra animam, nec vinei potest absque in-
vocatione

vocatione auxilij Capitanei ac Imperatoris nostri
Christi Domini: *Languore rebellat adversus te. Languor* De verbis
iste tyrannus est: servus tyranni te esse victorem, Christum .Apost. serm.
invoca Imperatorem. 12.

Contra hostem talem quinque debes exercere actus:
primum cognitionis, oculum cognitionis tuæ tenendo
semper apertum propriis tuis defectibus & peccatis,
sicut & infernalibus pœnis, quas pro illis merebaris.
Secundum odij, abominando ac detestando quamcun-
que defectus & peccati umbram. Tertium gaudij, si qua
opprimeris tribulatione aut angustia, acceptando illam,
pœna, quam promereris veluti partem. Quartum
interioris mortificationis: mortificando cum ab-
negatione interna cuncta sensus desideria. Quintum
mortificationis exterioris: mortificando etiam sensus
externis pœnitentiis.

In hoc exercitio odij contra teipsum, pariter sancti
amoris erga Deum vacabis exercitio. Quemadmodum
in motu corporali, ut docet S. Thomas, *recessus ab uno* S. Thom.
termino à quo, est accessus ad alium terminum ad quem;
ita in via spiritus magnus fit progressus, cum quis
elongatur & discedit à seipso mediante suiipsum odio.
In hac praxi & exercitio multum excelluerunt Sancti,
qui, quoad in actuali Dei amore non se occupabant,
omnem suam curam & diligentiam impendebant sui-
ipsum odio & despectui, ut propterea expressam gesse-
runt figuram scalæ Jacob, in quâ Angeli non semper
ascendebant, sed quandoque etiam descendebant,
semper tamen intra Deum, ipsum benedicendo &
laudando. Talis quoque debet esse vita tua, ani-
ma mea, ascendere & descendere, amare & odisse
debes. Cor tuum petat odium tibi, & Deo amo-
rem: hæc gratia semper petenda est à Domino,
nempe odium sanctum cum sancto amore: veluti
hanc gratiam recepisse legitur B. Jacopon. Cui duæ B. Jacopon.
fuerunt communicatæ visiones & cognitiones: una
Christi, suiipsum altera. Per primam acquisivit
perfectum amorem Christi absque omni præmij emo-
lumento & plangendo semper præ dulcedine amoris.
lacrimare solebat: *Ego ploro, quia amor non amatur.*
Per

Per secundam perfectum sui ipsius odium affectum
unde totum ejus desiderium positum erat in patiens
& patiendo summam sentiebat pacem & læticiam
continuo sui ipsius odio pariter reperiebat contra
Christi amorem.

CAP. XX.

*De ultimo modo per medium Amoris
proximi.*

S. Dionys. **P**roprietas amoris est, quod amantem extra se
de Divin. & quodammodo in amatum transferat. Quod
Nom. c. 4. D. Dionysium & S. Thomam locum etiam habet
l. p. q. 20. amore Divino, in quantum est communicativus
art. 2. ratis suæ ad extra. Unde amor Dei non continetur
taxat intra Deum; verum etiam se diffundit extra Deum
ad creaturas & effectus procreandos.

Supposita hac veritate amoris Dei, ad similitudinem
illius amor noster quoque procedere debet: ita ut
solum amemus Deum in seipso, sed etiam extra illum
non solum amore intensivo; sed etiam extensivo
effectibus ejus, & in creaturis præsertim ratione præ-
ditis, in quibus speciali modo exhibetur & relucet
gloria Dei:

Serm. 26. Praxin modi hujus docet S. Augustinus. Confite-
de Verb. inquit, proximum, veluti Christi substitutum, tanquam
Dom. aliquem Vice-Christum, relictum à Christo in locum
ipsum Christi, & quod Christus respiciendo proxi-
Matth. 25: mum dicat: *Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi*
fecistis. Veluti si dives quidam, ait S. Augustinus, habet
multas pecunias aliis concreditas, & ipse non indiget
illis, donaret eas eisdem ex pauperioribus amicis suis
diceretque debitori suo: *Quod mihi debes, huic solve.* Et
quod huic feceris, mihi feceris. Ad eundem modum Christus
multa nobiscum habet debita: siquidem omnia, quæ sunt in
potestate nostra, imò vitæ propriam infinites ei debemus.
Omnia hæc debita vult à nobis solvi non alteri nisi proxi-
mo, dicendo: *Quod uni ex illis feceris, mihi feceris.*

Et veritas horum desumpta est ex verbis illis S. Joannis: *In hoc cognovimus charitatem Dei, quoniam ille pro nobis animam suam posuit, & nos debemus pro fratribus animas ponere.* q. d. Christus exposuit vitam per nobis, & nos eandem exponere debemus pro proximo: quia debitum hoc Christus transtulit in proximum: ac vitam, quam debemus Christo, idem vult à nobis exponi in commodum proximi.

Hic parumper subsistes, ò anima mea, considerabisq; quantum debeas Christo tot tantisq; titulis Creationis, Redemptionis, Justificationis, &c. Abs dubio tantum debes, quantum potes, quantum es: obligaris itaque totam exponere vitam, imò millenas, si tot tibi essent, in ejus servitium & obsequium: quotidie pro ejus amore sanguinem profundere & millena subire martyria desiderare debes. Christus itaque vult, ut totum hoc persolvas proximo tuo, ac præstes personæ fratris tui, quod ipsi præstare teneris, & cum hoc planè debiti sui solutionem recipiet. Quapropter Sanctus ille Eleemosynarius, cum gratiæ ipsi refererantur à quodam paupere, non immerito dicere solebat: *Nescis, quantum tibi debeo.* q. d. quod facio, respectu ejus, quod facere debeo, valdè parum est, cum tibi etiam propriam debeam vitam: considerabat enim, quod vitam, quam debebat Christo, exponere deberet pro paupere Christi, cui Christus cefferat debiti sui sibi persolvendi obligationem, pauperem loco sui substituendo creditorem.

Et hæc sufficiant de praxi Divini amoris ad laudem & gloriam ipsiusmet Amoris.

EXER